

РЕШЕНИЕ

№ 3059

гр. София, 07.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 10.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **8885** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 4, чрез адв. Н. Г., срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 31. 03. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1320 / 05. 08. 2011 г. на Директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” - С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради нарушение на материалния закон. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен в обжалваните части. Претендира разноските по делото. Представя писмени бележки. Ответникът - Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1007521 от 08. 09. 2010 г., издадена от Е. Д. – на длъжност началник сектор „Ревизии” в отдел „Контрол” в ТД на НАП С. /оправомощен със Заповед № РД-01-6 / 05. 01. 2010 г. на директора на ТД на НАП С./ е възложено извършването на ревизия на [фирма], за определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за периода 01. 08. 2009 г. – 31. 07. 2010 г. Ревизията е следвало

да приключи до 24. 12. 2010 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № 1007521 от 07. 01. 2011 г., връчен на представител на дружеството на 01. 03. 2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5, изр. 2 от ДОПК, са постъпили писмени възражения.

Със Заповед за определяне на компетентен орган № К 1007521 / 09. 02. 2011 г., е определен Е. М. Н., за компетентен орган по издаването на ревизионен акт на [фирма].

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № [ЕГН] / 31. 03. 2011 г., връчен на управителя на дружеството на 16. 05. 2011 г.

С жалба вх. № 53-06-1823 / 30. 05. 2011 г., е оспорен РА по административен ред.

С Решение № 1320 / 05. 08. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., ревизионния акт е потвърден. Решението е връчено на 19. 08. 2011 г.

С жалба, вх. № 53-02-341 / 31. 08. 2011 г., е обжалван РА и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство РА № [ЕГН] / 31. 03. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1320 / 05. 08. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” – С., в обжалваната част, на жалбоподателя [фирма], е начислен допълнително ДДС в размер на 21 271,26 лв. и е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 22 004 лв. за данъчни периоди м. 08. и м. 09. 2009 г., със съответните лихви за забава.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

По отношение на вътреобщностна доставка с получател „К. С. I.” S.R.L.:

С оспорения РА, са определени задължения в размер на 21 271,26 лв. и лихви върху тях вследствие на неначисляване на ДДС по декларирана от дружеството жалбоподател вътреобщностна доставка /ВОД/ на стоки към румънския клиент „К. С. I.” S.R.L с VIN RO 26653712 по фактура № 5000090 / 31. 07. 2010 г. с данъчна основа 106356,32 лв. и нулева ставка на данъка.

По делото е изслушана и приета съдебно – счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която процесната фактури е осчетоводени по съответните сметки и е налице плащане на данъчната основа в брой.

Съдът въпреки заключението на вещото лице и наличните по делото доказателства, представляващи заповед за командировка № 009 / 19. 07. 2010 г. на лицето С. И. С., доклад за извършената работа и пътен лист, счита че на е налице вътреобщностна доставка на стоки, по смисъла на чл. 7, ал. 1 от ЗДДС.

Действително, представени са някои от документите изискващи се по чл. 45 от ППЗДДС, удостоверяващи извършения ВОД, но в хода на ревизията, е изпратена молба за административно сътрудничество до данъчната администрация на Р., в съответствие с чл. 171 от ЗДДС и чл. 5 от Регламент ЕО 1798 / 2003 на Съвета.

Видно от писмо (стр. 135 от папката приложение), за румънското дружество „К. С. I.” S.R.L с VIN RO 26653712, е извършена проверка на деклариания адрес, при

което се установило, че не може да бъде открито никакво лице, както и че дружеството няма персонал или замразени активи.

При тези данни, съдът счита за неоснователни доводите в жалбата, че безспорно била доказана извършената ВОД, на базата на представените документи.

Представените заповед за командировки, доклада за извършената работа и пътен лист са частни документи, които не се ползват с обвързваща съда доказателствена сила, относно посочените в тях обстоятелство. Видно от заповедта за командировка, в същата не е посочено моторното превозно средство, с което ще се извърши пътуването, като освен това, командированото лице не е назначен като шофьор, а същия е управител на склад, видно от приложения му трудов договор, като видно от длъжностната му характеристика, в нея не влиза транспортирането на стоката. Също така в трудовия договор със С. С. не е посочено работното му място, поради което следва да се приеме, че същото е по седалището на дружеството работодател. В същото време, пътният лист е с начално място на отпътуване офис Ш., а не С..

Представените от жалбоподателя документи на чужд език (въпреки указанията дадени с разпореждането за насрочване на делото), за произхода на стоката, с която впоследствие се твърди, че и извършена вътреобщностната доставка, отново сочат като адрес на получаване офиси в С. и П., поради което не става ясно как същата е транспортира до Ш., за да се изпрати след това до Г..

По делото не е представена товарителница (съобразно чл. 45, т. 2, б. „б” от ППЗДДС), като в пътният лист само е посочено Г., без точния адрес, поради което остава недоказан факта, къде именно е извършена доставката, още повече че по линията за обмен на информация, данъчните инспектори от Р. не са открили офис на фирмата.

Предвид изложеното, съдът счита, че жалбата в тази си част е неоснователна, поради което следва да се отхвърли.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 004 лв. по фактура № 65 / 10. 09. 2009 г. с предмет на доставка „реклама на флаери съгласно договор”, издадена от [фирма].

По делото е представен договор от 10. 09. 2009 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, с който изпълнителят се е задължил ежемесечно за изготвя, публикува и разпространява на територията на търговските обекти на [фирма] рекламна брошура в тираж от 30 000 бр., съдържаща реклама на дейността или марката на възложителя.

Представени са също така и две фактури издадени от [фирма] на [фирма] от 29. 09. 2009 г., едната за изработка на флаери с дигитален печат, а другата за разпространение на флаери в мрежата на метрото.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която при проверка в счетоводството на доставчика, фактурата е отразена в дневниците за продажби и подадените справки – декларации по ЗДДС, като са заверени съответните сметки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си обаче не означават наличието на извършени доставки по смисъла на ЗДДС.

Независимо от счетоводното ѝ отразяване на фактурата, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Изводът, който може да се направи е, че не винаги наличието на издадени данъчни фактури означава и наличие доставка.

Видно от предмета на договора, между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, изпълнителят се е задължил да

разпространява на територията на търговските обекти на [фирма] рекламна брошура, докато от страна на неговият подизпълнител са касае за разпространение на флаери в мрежата на метрото.

Следва да се отбележи, също така, че в сключения договор от 10. 09. 2009 г., липсва определена цена, която принципно се явява съществен елемент от същия, а само е посочено в чл. 16, че се заплаща възнаграждение.

В същото време няма никакви доказателства за начина на изпълнението на тази дейност, както и за наличието на кадрова и техническа обезпеченост за това.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

По отношение на доставчика [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит в размер на 20 000 лв. по фактура № 405 / 13. 08. 2009 г. с предмет на доставка „рекламна кампания по телевизия Европа”, издадена от [фирма].

По делото е представен от жалбоподателя договор от 09. 02. 2009 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, с който изпълнителят е приел да излъчва в програмата на „Телевизия Европа” аудио – визуални произведения, наричан „рекламни материали”, рекламиращи стоки и/или услуги и/или търговски марки на възложителя. На основание чл. 7 от същия договор, възложителя се задължава да извършва ефективно плащане по утвърдените от него схеми за излъчване на реклама.

Представен е сертификат изх. № 188 / 12. 10. 2009 г. от Телевизия Европа за излъчване на рекламен клип на [фирма] за периода 15. 09. 2009 г. 30. 09. 2009 г. програмата на новините. В същото време е налице (списък от 13. 08. 2009 г.) излъчване на рекламни материали в програмата на Телевизия Европа за същия период, но е отбелязано в нощната програма.

Във връзка с искане за представяне на документи и писмени обяснения от страна на „Л. А.” ЕОД е представен договор от 13. 07. 2009 г. между [фирма], в качеството му на възложител и [фирма], в качеството му на изпълнител, с който изпълнителят е приел да излъчва в програмата на „Би Ти Ви” аудио – визуални произведения, наричан „рекламни материали”, рекламиращи стоки и/или услуги и/или търговски марки на възложителя. Представен е също така договор между същите страни от 13. 03. 2009 г. за разпространение на територията на търговските обекти на [фирма] рекламна брошура в тираж от 30 000 бр., който предмет е идентичен със същия договор на жалбоподателя и [фирма].

Представен е договор от 18. 03. 2009 г. между [фирма] и [фирма], с който Телевизия „Европа”, предоставя на първото дружество срещу заплащане телевизионно време за излъчване на рекламни материали.

Налице е също така договор от 19. 03. 2009 г. между [фирма], в качеството му на изпълнител и [фирма], в качеството му на възложител, с който изпълнителя се е задължил да закупува рекламно време и място, да организира заявяването и контрола по излъчването на рекламни кампании на възложителя в електронни медии.

По делото, е изслушана и приета съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, съгласно която при проверка в счетоводството на доставчика, фактурата е отразена в дневника за продажби и подадената справка – декларация по ЗДДС, като са заверени съответните сметки. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си обаче не означават наличието на извършени доставки по смисъла на ЗДДС.

Независимо от счетоводното им отразяване на двете фактури, липсват доказателства за реално осъществени доставки. Изводът, който може да се направи е, че не винаги наличието на издадени данъчни фактури означава и наличие доставка.

По делото от страна на жалбоподателя и от страна на неговия доставчик са представени два различни договора, както по отношение на датата на сключване, така и по отношение на телевизията, в която ще се излъчва рекламата.

В същото време, независимо, че от страна на доставчика са налице сключени договори за закупуване на рекламно време, няма доказателства кой и по какъв начин е изработил въпросния рекламен клип, тъй като договорите (и двата) са за излъчване на рекламни материали.

В тази връзка е неотнормисима към спора представената спецификация от Телевизия Европа за излъчване на рекламен клип, тъй като няма никакви доказателства кой го е изработил и какво представлява, още повече че е налице разминаване в това къде в програмата е излъчен, доколкото се сочи в сертификатите за „новини”, а списъка за излъчване – „нощна програма”.

Предвид изложеното, поради липсата на доказателства къде, как и от кого са изработени рекламните видеоклипове и не е доказан начина по който е формирана цената на услугата, съответно нейното реално извършване, не може да възникне правото на приспадане на данъчен кредит.

В този смисъл за сходни доставки, са изложени мотиви и в Решение № 4487 от 07.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 1157/2010 г., I отд. и Решение № 4775 от 5.04.2011 г. на ВАС по адм. д. № 10628/2010 г., I отд.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Ревизионен акт № [ЕГН] / 31. 03. 2011 г., изд. от орган по приходите в ТД на НАП С., потвърден с Решение № 1320 / 05. 08. 2011 г. на директора на Дирекция „ОУИ” - С..

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 1315 (хиляда триста и петнадесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Р. Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:

